

Справа «Фей проти Австрії» (Fey v. Austria)

У рішенні, ухваленому 24 лютого 1993 року у справі «Фей проти Австрії», Суд постановив, що:

- не було порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції (право на розгляд справи безстороннім судом).

Обставини справи

Заявник винайняв кімнату в Мейхвені (Австрія) у січні 1988 року.

Він повідомив власницю помешкання, що його жінка тяжко хвора і перебуває у лікарні, а він очікує на надходження пенсії з Німеччини, після чого власниця квартири передала заявнику 2500 австрійських шилінгів і тимчасово призупинила сплату ним орендної плати (1500 австрійських шилінгів).

Згодом вона повідомила про цей факт у поліцію, й Інсбрукська прокуратура доручила судовому слідчому Інсбрукського регіонального суду розпочати попереднє розслідування справи заявника щодо підозри в шахрайстві та наказала затримати останнього. Суддя санкціонував ці дії 8 лютого 1988 року. Згодом він допитав заявника і попросив дозволу Зіллерського федерального суду допитати власницю квартири; суддя цього суду Кохлегер допитала її 25 лютого 1988 року.

1 березня 1988 року обвинувач відхилив один із пунктів обвинувачення і надіслав справу згідно підсудності у Федеральний суд. Після того суддя Кохлегер зробила декілька запитів в Австрійський банк й у дві страхові компанії стосовно виплати пенсії, а також розпорядилася провести повторний допит власниці квартири Інсбрукським федеральним судом.

18 березня 1988 року суддя призначила судові слухання на 24 березня того ж року. Того дня справу заявника у Федеральному суді суддя Кохлегер розглядала одноособово. Вона заслухала заявника, власницю квартири, дослідила інші докази по справі. Того самого дня Федеральний суд визнав п. Фей винним у шахрайстві за те, що він примусив цю жінку дати йому гроші і призупинив виплату орендної плати. Суд засудив його до позбавлення волі на три місяці. Апеляція заявника до Інсбрукського регіонального суду була відхилена 13 травня 1988 року.

Зміст рішення Суду

Суд використав прецедентне право.

Суд урахував, що заявник не оспоровав особистої неупередженості судді федерального суду Кохлегер.

А щодо об'єктивної сторони Суд зауважив, що перед тим, як відправити справу у Федеральний суд, попереднє розслідування було вже проведене слідчим регіонального суду. Хоча на цій стадії суддя Кохлегер і допитала власницю квартири, вона діяла в рамках обмежених повноважень і перед нею не стояло завдання встановлення обґрунтованості звинувачення; визначені для судді повноваження нею не були перевищені, не було також підстав вважати, що саме вона надалі розглядатиме справу в суді.

Після передання справи на розгляд суду суддя Кохлегер розпочала попереднє розслідування, яке, на погляд Суду, було підготовчим і мало на меті зібрати матеріали у справі до слухання.

Суд не вважав її рішення підготувати справу до судового розгляду рівнозначним формальному рішенню з її боку віддати обвинуваченого до суду.

Суддя Кохлегер зустрілася із заявником уперше на слуханні 24 березня 1988 р., коли заслуховували його і власницю квартири, а також були представлені суду всі матеріали справи. Тільки після того суддя може формувати свою думку щодо вини обвинуваченого.

Беручи до уваги форму і характер досудових заходів, Суд не визнав, що пересторога заявника щодо безсторонності суддів була об'єктивно обґрунтованою.

Отже, Суд вирішив, що не було порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.